

[Bente Juncker]

meget opmærksomt til, hvad skatteministeren vil komme herop og sige.

Vi havde gerne set, at denne sag blev ordnet. Men jeg forstår også, hvem i KVR-regeringen der ikke vil ordne den. Det er Det Radikale Venstre, som overhovedet ikke ønsker at få ordnet denne sag. Det må stå klart for enhver.

Kofod-Svendsen (KRF):

Som vi sagde ved førstebehandlingen, vil vi støtte dette beslutningsforslag, men vi mener faktisk, at det er bedre, hvis vi får spørgsmålet løst allerede inden sommerferien.

Derfor vil jeg endnu en gang opfordre regeringen til at fremsætte det forslag, som man forstår regeringen ligger inde med – det bliver på 3.000 kr. for enkeltpersoner og 6.000 kr. for ægtepar eller husstande – så vi én gang for alle bliver færdige med den debat om kartoffelkuren. Hvis vi skal vente til efteråret, forudser vi nye administrative problemer. En hurtig løsning, hvor vi får ryddet op i de gamle lån, men hvor vi samtidig får det gjort på en sådan måde, at det opsparingsfremmende sigte bevares, det er det signal, vi har givet regeringen den ene gang efter den anden, og det vil vi også benytte denne lejlighed til at gøre.

Men hvis vi ikke får ordnet sagen inden sommerferien, må vi ordne den i overensstemmelse med dette beslutningsforslag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der er især to medlemmer, som i denne debat har brugt stærke ord og har udtrykt sig her i salen med høj røst; det er hr. Stavad, og det er hr. Glistrup. Er der to, der står sammen i denne sag, er det hr. Stavad og hr. Glistrup. Men hvad står de sammen om?

Det fremgår klart af debatten i dag, at det flertal, som hr. Stavad her på det seneste har truet med at ville bygge op i sommerens løb med henblik på at udhule renteaftagen til efteråret, er et flertal, som alene er enigt om noget negativt, men som ikke kan blive enigt om, hvad det er for en model, der skal anvendes.

Det understreger fornuften i regeringens fremgangsmåde i denne sag. Regeringen har sagt: Vi vil gerne leve op til den aftale, som blev truffet i den daværende regerings tid i december 1987, men før regeringen fremsætter et forslag i folketingssalen, må vi have sikkerhed for, at der er en politisk aftale om, hvilken model

der skal bruges. Hvis der ikke foreligger en bindende og forpligtende aftale på forhånd, risikerer vi jo, at der bliver drevet spækhuggeri under forslagens behandling her i Folketinget.

Det er også lige præcis, hvad hr. Glistrup i dag har bekræftet ville blive tilfældet. Hr. Glistrup deltager ikke i denne aktion for at støtte hr. Stavads tanker, hr. Glistrup deltager for at få et forslag på bordet, som kan anvendes til yderligere udhuling af renteaftagen.

Derfor har regeringen naturligvis behov for på forhånd at have en politisk aftale, før et forslag fremsættes i salen. Det har hidtil ikke været muligt at nå en sådan aftale. Når hr. Stavad med stor patos erklærer, at Socialdemokratiet altid er parat til at overholde politiske aftaler, vil jeg blot minde om, at når det i april ikke lykkedes at nå en aftale om ændring af loven om renteaftag, var det, fordi den daværende regering følte, at Socialdemokratiet ikke levede op til aftalen fra før jul, idet det, Socialdemokratiet stillede krav om, var i strid med aftalens bestemmelser om, at en ændring af loven om renteaftag skulle ske på en sådan måde, at lovens opsparingsfremmende sigte ikke blev svækket.

Lad mig også sige, at når der hersker vild uenighed om, hvilken model der skal bruges til lempelse og forenkling af renteaftagen, er der jo meget snævre grænser for, hvor stort et edbudsudviklingsarbejde vi kan sætte i gang med fornuft. Derfor er jeg ikke i den situation, at jeg i dag kan give garanti for, at den løsning, som gennemføres til efteråret, er identisk med den model, der lå på bordet i april.

Det lyser ud af denne debat, at nok er der et flertal, men at det er meget, meget uklart, hvad det er, der er flertal for.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Skatteministeren er ved at slå regeringens egen rekord i uforskammet behandling af Folketingets flertal.

I det hele taget synes jeg, at det forløb, vi har været igennem omkring renteaftagen, er parlamentarisk fuldstændig uacceptabelt.

Jeg synes, man skal gøre sig klart, at sandheden i denne sag er, at ingen mere end regeringen har behov for, at der sker en afklaring af det her. Derfor er det meget mærkeligt, hvis det er rigtigt – hvad fru Bente Juncker sagde, og hvad jeg også kunne have en fornemmelse af – at Det